

[Aksel Larsen.]

tenestetiden, at der foreligger ikke noget direktiv, der foreligger en henstilling fra USAs regering, må jeg minde om, hvad det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sagde i går — det står i fortrykket sp. 3738, med formandens tilladelse vil jeg gerne citere —:

„Vi må sige til vore demokratiske venner, der ikke altid kan være fuldt fortrolige med, hvordan tingene tager sig ud på denne side af kloden, at henvendelser til os, der har karakter af diktat eller trusel, sårer os, og det reagerer vi overfor.“

Ja, vi kommunister nøjes ikke med at blive sårede over sådanne henvendelser, der har karakter af diktat eller trusel, men vi siger nej til dem. Men iøvrigt, det, der er bemærkelsesværdigt ved denne henstilling, som man kalder det, er jo, at Amerika ikke mere gider gå den formelle vej over Atlantpagtorganerne, men gik direkte til os og sagde: vi, Amerikas Forenede Staters regering, ønsker, at Danmark forlænger sin tjenestetid.

Udenrigsministeren hævder, at Atlantpagtens præventive værdi består i, at den vil opbygge sådanne militære magtmidler, at en angriber vil betænke sig, og han tilføjer, at den aldeles ikke er rettet mod Sovjetunionen. Udenrigsministeren takkede det ærede medlem hr. Hans Hedtoft. Hvis jeg har forstået det ærede medlem hr. Hans Hedtofts tale rigtigt, var den i høj grad rettet mod Sovjetunionen. Det ærede medlems forsøg på at forsvare Atlantpagten var et rasende angreb på Sovjetunionen, og jeg tror, det bliver lidt svært under sådanne omstændigheder at fastholde, at man overhovedet ikke har tænkt på Sovjetunionen, da man lavede Atlantpagten.

Udenrigsministeren siger, at hvis Sovjetunionen havde demobiliseret, ville situationen have været en anden, og det ærede medlem hr. Hans Hedtoft supplerer med oplysninger, formodentlig fra sin spionagecentral, om jeg ved ikke hvor mange hundrede Sovjetdivisioner i Europa. Ja, jeg må beklage meget, men kendsgerningen, som udenrigsministeren må være bekendt med, er, at Sovjetunionen netop har demobiliseret i løbet af 1945, 1946 og 1947, og påstanden om, at Sovjetunionen ikke har demobiliseret, er således urigtig.

Iøvrigt må jeg gentage, hvad jeg ved en tidligere lejlighed har sagt: at hvis det var rigtigt, at Sovjetunionen var så militært stærk og så aggressiv og angrebslysten og Vesteuropa så militært svagt, måtte Sovjetunionen naturligvis forlængst være skredet

til angreb på Vesteuropa. Dette er ikke sket, og dermed falder jo denne argumentation for Atlantpagt og oprustning til jorden.

Nej, Atlantpagten er rettet imod Sovjetunionen. Det er en angrebsalliance, og det er dette, der gør Danmarks stilling så farlig, fordi Danmark er det mest udsatte af alle Atlantpagtlandene i tilfælde af krig. Jeg har ikke sagt, som udenrigsministeren påstår, at det, udenrigsministeren kalder „isolering“, giver absolut sikkerhed, men jeg har sagt, at det, der er sikkert, er, at kommer krigen, og er Danmark med i en militæralliance til den ene side, er vi sikre på at være med i krigen med alle dens forfærdelige følger. Muligheden for at holde os udenfor må i hvert fald ligge i, at vi ikke er med i nogen militæralliance, men sikkerhed kan Danmark kun få, hvis der overhovedet ingen verdenskrig kommer, og derfor mener jeg, at Danmark i stedet for at drive militæralliancepolitik skulle gøre en international indsats for fredens bevarelse, for international afspænding.

Udenrigsministeren talte om Koreakonflikten og påstod, at det ærede medlem hr. Fuglsangs og det ærede medlem fru Inger Merete Nordentofts udførlige dokumentation af udviklingen og tilstanden i Korea er blevet gendrevet her i tinget fra denne talerstol. Jeg tillod mig at spørge, hvornår det er sket, og bad om henvisning til spalte, og udenrigsministeren vrissede af raseri. Det kan jeg godt forstå, for han kan ikke komme med nogen henvisning. Forsøget er aldrig gjort, for man ved, at den dokumentation, der er fremkommet, ikke kan gendrives.

Udenrigsministeren siger, at de amerikanske tropper forlængst var trukket bort fra Sydkorea. Udenrigsministeren ved, at dette ikke er rigtigt, men jeg skal tillade mig med henvisning til amerikanske militærpersoner at modbevise udenrigsministerens urigtige påstand. Med formandens tilladelse et par citater.

Den 19. maj 1950 udtalte Marshallhjelpens administrator i Sydkorea, mr. Johnson:

„I den sydkoreanske armé har 100 000 soldater og officerer, der er blevet udrustet og oplært af den amerikanske militærmission, afsluttet deres forberedelser og er parat til at begynde krigen i hvilket som helst øjeblik.“

For det første tyder det på angrebshensigt fra Sydkorea. For det andet tyder det ikke på, at der ikke er een amerikansk militærperson i Sydkorea, når disse 100 000 officerer og soldater er blevet udrustet og oplært af den amerikanske militærmission.

Den 5. juli 1950 kunne man i „New York